

Oövertygande evangelisation

Peter May

Det finns två typer av evangelisation, skriver läkaren och evangelisationstränaren Peter May i detta SEA Paper; övertygande och oövertygande. Hur ser evangelisationen ut om den inte är övertygande? Det finns flera olika metoder idag, som ligger långt efter hur apostlarna gjorde när de förde evangeliet till den grekisk-romerska världen. Om vi undersöker de metoderna kan vi se skillnaden mellan de båda typerna, menar May och problematiserar även kring begreppet ”apologetik”.

NÄRVARO

En del kristna idag verkar tro att evangeliet kan smitta av sig, som någon sorts infektion. Allt som behövs är att man kommer tillräckligt nära folk, så kommer de ”goda nyheterna” att på något sätt färga av sig på dem. Visst ligger det en del sanning i det. Om vi lever tilldragande och sunda liv, så kanske människor rentav frågar oss varför vi lever som vi gör eller hur vi klarar av det. Men om det inträffar kommer de säkert att ställa fler frågor, och då måste vi gå över från ren närvaro till förkunnelse!

Jag fick en del kristna vänner när jag var tonåring. Jag uppskattade särskilt deras vänlighet, humor och frikostiga gästfrihet. Jag kände mig alltid välkommen. Hemma blev mamma alltid stressad av att ha gäster som skulle sysselsättas, men de där kristna människorna var avslappnade och muntra och snabba med att bjuda till bords. De visade mig hur viktigt det är med gästfrihet för att bilda vänskapsband.

Till följd av detta köpte jag en modern översättning av Nya Testamentet, och utan att säga

något till dem läste jag ett kapitel varje kväll. Tre år senare, klockan 21:30 tisdagen den 17 maj 1966, efter att jag fått alla mina stora frågor om sanningshalten i berättelsen lösta, överlämnade jag mitt liv till Kristus. Det var ett ögonblick av klarsyn. Min själ flödade över av glädje. Jag bubblade av entusiasm och sprang uppför backen hela vägen hem och berättade för min pappa. Han var märkligt likgiltig, och trodde under de tio åren närmast därefter att jag skulle växa ifrån det!

Enbart närvaro, utan att förkunna de goda nyheterna, kan egentligen göra helt fel intryck. Om personen du möter är en optimistisk humanist, som tror på den mänskliga naturens inneboende godhet, så kan han till följd av din strålande goda personlighet få bekräftelse på sin egen missuppfattning att det inte finns någon Gud – såvida du inte börjar tala med honom och rättar honom!

Närvaro är ”smittsam” mer i de fall då en icke-kristen person lär känna en grupp kristna, som jag gjorde. Om han blir en accepterad medlem i deras grupp, kommer han att lära sig allt möjligt om kristet beteende och kristna trosuppfattningar: vissa genom att observera, andra genom vad han

hör och sluter sig till. Samhörighet kommer alltså ofta före tro, men det har inget med tyst närvaro att göra. Det är snarare det milda sammanhang där personen under en längre tid kan ta till sig både tal och beteende.

”Det stämmer alltså att närvaro kan leda till förkunnelse, men för sig själv, utan någon kommunikation i ord, visar den inte nödvändigtvis på Kristus.”

han/hon har frågat mig vad som är hemligheten bakom min inre skönhet!)

Om den syndfria Kristus inte använde en sådan metod, får inte vi göra det heller. Han levde ett fulländat liv, men utan ord hade det ändå varit otillräckligt, vilket märks på att han ansåg sig behöva undervisa människor om Gud. Därför måste även vi upphöra med att bara vara tysta vittnen!

VITTNESBÖRD

Så fort vi öppnar munnen måste vi bestämma vad det är vi ska vittna om. En del känner sig manade att vittna om sin egen upplevelse av Gud. Paulus gjorde ibland detta, då han talade om sin omvändelseupplevelse på vägen till Damaskus (Apg 22:6–11, 26:12–15). Det som var övertygande med detta var hur dramatiskt hans mordiska karaktär förändrades. De kristna blev inte alls glada att se honom när han anlände till Damaskus! De var rädda att han var farlig och hade kommit för att fånga dem (Apg 8:3 och 9:1, 13, 14, 21).

Din egen personliga historia är förmodligen

Det stämmer alltså att närvaro kan leda till förkunnelse, men för sig själv, utan någon kommunikation i ord, visar den inte nödvändigtvis på Kristus. (Nu kanske detta säger mer om mig än om dig, men jag har fortfarande inte träffat någon som blivit så imponerad av min allt igenom underbara personlighet att

mindre dramatisk än Paulus. I vår kultur blir folk kanske glada att du har haft en så ”trevlig”, trösterik upplevelse av Gud, och så berättar de om hur de själva gör för att koppla bort stressen (kanske genom alkohol, musik, meditation eller korta weekendresor till någon storstad!). Folk kan inte komma in i din upplevelse och se inifrån hurdan den var. Av den anledningen talar jag sällan om min egen. Att bara tala om sin personliga erfarenhet kan i vilket fall som helst innebära att man säger rätt lite om Kristus och mycket om sig själv, som inte alls kan verifieras.

FÖRKUNNELSE

Så jag hoppas du håller med mig om att vi måste berätta för människor om Jesus, istället för om oss själva. De flesta kristna tror sedan att vi måste ”berätta den urgamla historien”. Frågan är bara om det är *allt* vi behöver göra. Jag tror inte det. Det räcker aldrig

att *bara* berätta historien. Folk måste också bli övertygade om att historien verkligen är sann. Att det där verkligen har hänt. Jesus var inte bara en verklig historisk person, utan vi har pålitlig information om honom. Vi kan vara säkra på hurdan han var, vi vet vad han undervisade om, vi har övertygande bevis på att Jesus talade med

auktoritet och gjorde ovanliga påståenden om sig själv, som till sin karaktär måste ha varit antingen sanna eller falska. Det är här vår historia behöver vara övertygande. Att bara tala om för folk att han dog på ett kors och uppstod från de döda skulle förmodligen avfärdas som dårskap. Det är helt klart vad de grekiska filosoferna tyckte att det var! (1 Kor 1:22, 23; Apg 17:32)

”Att bara tala om sin personliga erfarenhet kan i vilket fall som helst innebära att man säger rätt lite om Kristus och mycket om sig själv, som inte alls kan verifieras.”

ATT MOTVERKA VANTRON

En vanlig reaktion bland kristna när folk inte tror på dem är att de argumenterar empatiskt utifrån själva Bibeln. Kristna tror på att Bibeln är Guds auktoritativa ord, och på något sätt förväntar de sig att icke-troende ska godta den på samma sätt.

Deras synsätt är att Guds ord talar för sig självt. ”Man behöver inte försvara ett lejon”, säger de och citerar Charles Spurgeon.

Denne 1800-talspredikant lär en gång ha sagt:

”En vanlig reaktion bland kristna när folk inte tror på dem är att de argumenterar empatiskt utifrån själva Bibeln. Kristna tror på att Bibeln är Guds auktoritativa ord, och på något sätt förväntar de sig att icke-troende ska godta den på samma sätt.”

”Öppna dörren och släpp ut lejonet; det förmår att försvara sig självt. De försvinner ju sin väg! Lejonet har knappt hunnit storma fram förrän dess angräpare flyr. Det rätta sättet att bemöta vantro är att sprida Bibeln. Svaret på alla invändningar mot Bibeln är Bibeln.”¹

Och om frågan gäller själva Bibeln är det förstås helt rimligt att besvara den utifrån Bibeln. Samma sak gäller om frågan är ett ifrågasättande av klassisk tro. Även när ifrågasättandet kommer

från icke-troende, finns det anledning att förklara noga vad Bibeln säger och inte säger för att kunna besvara deras fråga.

Men de som citerar Spurgeon i det här sammanhanget är ändå naiva och obibliska. Det var knappast på det sättet som Paulus tilltalade vare sig bönderna i Lystra (Apg 14:15–17) eller filosoferna i Aten (Apg 17:22–31). Vi har en detaljerad skildring av hur han använde och citerade Skriften då han evangeliserade för judar i Antiochia (Apg 13:14–42). Men Lystra och Aten är de enda

två exempel vi har på när Paulus riktar sig till icke-judar. Till skillnad från när han var i synagogorna, var varken bönderna eller filosoferna bekanta med Bibeln, och de hade ingen anledning att godta dess auktoritet. Så när Paulus upprepade gånger framhöll bibliska sanningar, argumenterade han övertygande utifrån målpublikens ”auktoriteter” istället för sina egna: i Lystra naturen, i Aten filosofin. Han citerade inte alls Bibeln direkt för dem.

Om han hade gjort det hade han presenterat ett cirkelargument. Han hade då motiverat skriftens auktoritet genom Kristi undervisning, och sedan visat utifrån skriften att Jesus var Messias: två argument som bara bekräftar varandra. Paulus gjorde inte så. Han lade fram ett linjärt argument utifrån historiska fakta för att presentera Kristus, och använde senare i talet Kristus för att undervisa om skriftens auktoritet. Det är en trosartikel som följer av att lita på den historiske Kristus.

PAULUS I ATEN

”Aha”, är det kanske någon som säger, ”men Paulus lyckades ju inte så bra vare sig i Lystra eller Aten. Han ångrade ju faktiskt sitt tal i Aten, där han hade hållit på att smickra målpubliken och deras intellekt.” Nu närmar vi oss pudelns kärna!

Vad finns det för grunder för denna brett accepterade syn? Man säger att Paulus efter Aten for till Korinth, och att hans arbetssätt där var helt annorlunda. Det bygger man på citat från det brev han därefter skrev till korinthierna:

”När jag kom till er, bröder, var det inte med förkrossande vältalighet och vishet jag förkunnade Guds hemlighet för er. Det enda jag ville veta av när jag var hos er, det var Jesus Kristus, den korsfäste Kristus. Jag var svag och rädd och full av ängslan när jag uppträdde inför er. Mitt tal och min förkunnelse övertygade inte med vishet utan bevisade med ande och kraft; er tro skulle inte vila på mänsklig vishet utan på Guds kraft.” (1 Kor 2:1–5)

Vi ska granska det här argumentet. Vid en första anblick verkar Paulus ord oförenliga med hans tidigare attityd till atenarna. Men vi måste ställa frågan om det finns något som tyder på att han ångrade hur han hade bemött filosoferna. Vi kan lika gärna säga som det är: Apostlagärningarnas författare Lukas gör inga sådana antydningar alls!

Om man påstår att Lukas skrev ner sin sammanfattning av talet i Aten som ett exempel på något som Paulus ångrade – ett exempel på hur man *inte* ska evangelisera – och att Lukas sedan bara glömde att påpeka den detaljen, får det honom att verka väldigt dum. Inte minst för att talet citeras så detaljerat är det ytterst osannolikt att det låg till så. Skildringen av Paulus tal till filosoferna tycks istället presenteras av Lukas som ett förredömligt exempel på hur Paulus tilltalade hedningar. Det behövs väldigt goda grunder för att ändra på detta starka intryck.

”Men resultaten talar ju för sig själva”, kan man påpeka. ”Det var nästan ingen som blev omvänd i Aten. Tvärtom hånade de honom.” (Apg 17:32)

Det är sant att sammankomsten fick en blandad utgång, men det var likadant med budskapet i Ikonion. I Aten var det några som gjorde sig lustiga, men andra bad honom komma tillbaka. ”Vi vill höra dig tala mera om detta en annan gång.” Jag har hållit en del ganska hemska tal i mitt liv, men vid de tillfällen jag blir bjuden att komma tillbaka, tar jag för givet att det nog gick rätt bra den här gången. Och om jag var uttråkad eller irriterad av någon annans tal, så är det sista jag skulle göra att bjuda dem att komma igen. Det är ungefär som om du ber någon slå till dig en gång till.

Några var intresserade av Paulus föredrag, men det var också ett obestämt antal som verkligen blev omvända. Lukas nämner två av dem vid namn, och det skulle inte vara någon mening med att göra det om inte hans läsare redan kände till dem. Det måste därför vara så att Dionysios, medlem av areopagen, och kvinnan Damaris antingen var framstående personer i Aten eller blev

betydande medarbetare i kyrkan. Dionysios var förmodligen bådadera. Den romerske historikern Eusebius skrev 250 år senare att Dionysios blev den förste biskopen av Aten. Då är det i så fall rimligt att Lukas nämner honom vid namn.

VAD HÄNDE I KORINTH?

Vad finns det för belägg för att Paulus ångrade sitt bemötande av atenarna och ändrade sitt sätt att evangelisera efter det? Enligt Lukas gjorde Paulus helt säkert sitt nästa uppehåll i Korinth, där han stannade i 18 månader. Antyder Lukas några tecken på ånger eller förändring?

Paulus tillämpade sin vanliga strategi (som beskrivs i Apg 17:2) på så sätt att han åter igen gick direkt till synagogan. Blev han sittande där under tystnad och talade bara när han blev tilltalad? Uppenbarligen inte. Vi läser: ”Varje sabbat talade Paulus i synagogan och försökte övertyga både judar och greker. När Silas och Timotheos kom ner från Makedonien var han fullt upptagen av sin förkunnelse och vittnade inför judarna att Jesus är Messias.” (Apg 18:4, 5) Här hade han klar framgång, i och med att synagogföreståndaren Crispus och hela hans familj kom till tro. Dessutom står det att ”många andra korinthier som hörde Paulus trodde och lät döpa sig” (vers 8).

Till slut drog judarna Paulus inför domstolen. Hur beskrev de vad han höll på med? De sade att han ”förledde människor till att dyrka Gud på ett sätt som stred mot lagen” (Apg 18:13). Denna beskrivning av händelserna i Korinth är mycket livfull och helt i linje med vad som inträffade i Antiochia, Ikonion, Lystra, Thessaloniki, Beroia, Aten, Efesos och Rom. Det finns inte ett spår av att Paulus skulle ha tänkt om eller bytt strategi.

Vad sade Paulus om sin evangelisationsmetod? Ett av hans mest koncisa påståenden om sitt eget arbete finns i hans andra brev till korinthierna själva.

”Därför är vi så angelägna om att vara honom till behag, vare sig vi är borta eller hemma. Ty

alla skall vi stå inför Kristi domstol, sådana vi är, och där skall var och en få igen för vad han har gjort under sitt jordiska liv, gott som ont. Jag vet alltså vad fruktan för Herren är och försöker därför vinna människor ...” (2 Kor 5:9–11) Det är Paulus beskrivning av sin evangelisation med bara fyra ord! Och underförstått var det detta han gjorde i Korinth.

”Förkunnelse brukar uppfattas som att man odiskutabelt presenterar de goda nyheterna... Men vi ser att Paulus alltid brukade argumentera livligt för sin sak, oftast i form av en dialog, sida vid sida med de icke-troende, till och med i Korinth.”

Men det finns ytterligare ett ställe där Paulus delar med sig av sin metod att övertyga och övertala. Han förklarar i samma brev till korinthierna:

”Jag lever i världen men strider inte med världsliga vapen. Ty de vapen jag brukar i min kamp hör inte denna världen till utan får kraft av Gud att bryta ner starka fästen. Jag bryter ner tankebyggnader och allt som trotsigt reser sig mot kunskapen om Gud, jag gör varje tanke till en

lydig fånge hos Kristus ...” (2 Kor 10:3–5)

Med andra ord bryter han ner fästen av väl försvarade argument som reser sig mot kunskapen om Gud, inte fysiskt men med sanningen som Guds mäktiga redskap. Detta handlar om att underminera antaganden, bryta ner försvar och fånga intellekt, så att de kan föras som fångar för att ödmjukt lyda Gud. Detta syns tydligt i Paulus anförande till atenarna (se Apg 17:28–30).

Det här är fascinerande, inte bara genom det Paulus säger om att bryta ner tankebyggnader och göra tankar till fångar. Bakgrunden är nämligen att han här bemöter de stöddiga meningsmotståndare som framhävde sig själva och påstod att Paulus var fysiskt svag och en usel talare. Han fortsätter:

”Breven, säger man, är myndiga och kraftfulla, men när vi har honom här är det slut med kraften och ingen bryr sig om vad han säger.” ”Den stolte skall ha sin stolthet i Herren. Den som rekommenderar sig själv är inte att lita på, bara den som Herren rekommenderar.” (2 Kor 10:10,17)

Här har vi alltså Paulus kraftfulla uttalanden om att bryta ner tankebyggnader, samtidigt som han i samma andetag talar om sin svaghet och anklagelsen att hans tal i Korinth saknade betydelse. Det finns mer att säga om Paulus prestationer i Korinth och varför han kände sig så svag, otillräcklig och ängslig, men det får vi ta senare. Först måste vi knyta ihop några av de andra lösa trådarna.

VAD ÄR NORMAL EVANGELISATION?

Förkunnelse brukar uppfattas som att man odiskutabelt presenterar de goda nyheterna. Sådana evangeliserande tal beskrivs vanligen som att man ”berättar historien”, och det görs i regel som en monolog, ofta oåtkomligt för motsägelser. Men vi ser att Paulus alltid brukade argumentera livligt för sin sak, oftast i form av en dialog, sida vid sida med de icke-troende, till och med i Korinth.

PLATSEN FÖR DIALOG

Dialog har alltför ofta lämnats ute ur bilden, trots att Paulus uppenbarligen var engagerad i sina åhörarens tvivel och förvirring. Han lyssnade på dem och svarade dem, både i synagogan och på torget (Apg 17:17, 18). ”Dialegomai” var en tvåvägsprocess. Det han hade lärt sig i dialogerna genomsyrade hans monologer, men även monologerna följdes av frågor och debatt.

I dagens läge är det annorlunda. Kyrkan har haft en lång tradition av monologpredikningar, och som en reaktion på det har dialogen kommit att ses som en särskild process mellan olika trosuppfattningar, där alla dessa ses som lika giltiga och man strävar efter att uppnå synkretism och

gemensam mark. Dialog handlar inte längre om att övertyga andra om att ändra sig.

En del radikala teologer går till och med så långt att de anser det nödvändigt att ha en relativistisk syn på sanning för att kunna gå in i en dialog över huvud taget.² Paul Knitter fällde det motsägelsefulla påståendet att "vi måste vara *absolut* hängivna sådana ståndpunkter som vi vet är *relativa*".³ Så vi behöver verkligen ta tillbaka den övertygande dialogen i dess apostoliska mening, för att göra det lättare att förstå evangeliets absoluta sanningar, och sätta denna dialogform i fokus för att förmedla evangeliet på ett bra sätt.

I Thessaloniki beskriver Lukas att Paulus "talade" (dialegomai, egentligen mer "resonerade") och att han, "utgående från skriftställen som han tolkade", "visade" sitt budskap så att många människor blev "övertygade". Paulus citeras själv och säger att han genom denna verksamhet "förkunnar" Jesus. (Apg 17:2–4) Tvärt emot den populära relativistiska uppfattningen, kan vi alltså inte skilja förkunnelse från dialog eller från resonerande diskussioner. Dialogen måste innehålla såväl förklaringar som argument utifrån bevisning. Det var normen för Paulus evangelisation.

VAD BETYDER DÅ APOLOGETIK?

Ordet "apologia" betyder helt enkelt ett "svar" på en fråga. Det brukade också användas i juridiska sammanhang, om det svar som en åtalad gav på anklagelserna från åklagarsidan. Ordet förekommer åtta gånger i Nya Testamentet, och även där är sammanhanget oftast ett försvar mot anklagelser. När Paulus dras inför myndigheter, i form av domstolar, styresmän, ståthållare, kungar eller allehanda anklagare, så ger han repliker där han försvarar sitt beteende (se Apg 22:1, 25:16, 1 Kor 9:3, 2 Kor 7:11 och 2 Tim 4:16).

I samband med evangeliet förekommer ordet endast tre gånger. Två av de gångerna är i Filipperbrevet 1, men i båda fallen är inramningen tydligt juridisk, i och med att Paulus befinner sig i

fängelse för evangeliets skull:

"... både när jag bär bojour och när jag *försvarar* och befäster evangeliet delar ni allesammans nåden med mig." (Fil 1:7) "... de vet ju att jag är satt att *försvara* evangeliet." (1:16)

Det återstående exemplet är det mest kända: "Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp. Men gör det ödmjukt och respektfullt ..." (1 Pet 3:15–16)

Om någon ställer en fråga till dig, så är det oartigt att inte svara. Men kyrkan har hakat upp sig på synsättet att resonerande diskussion bara får förekomma som direkt replik på en specifik fråga. Det har byggts upp ett helt ämnesområde om defensiv "apologetik" utifrån den grunden. Som det uttrycks i en inflytelserik rapport om mission: "Överlag försöker apologeterna mest bara lyfta bort tankebarriärer hos människor *som redan dragits till tron*."⁴

Men hur är det då om en person inte är dragen till kristen tro och inte ställer några frågor? Tänk om en del är fullt nöjda med sin hedniska ideologi? Ska vi då av den orsaken lämna dem ifred? Bör vi inte säga något? Om Paulus hade använt sig av en sådan förvrängning av evangelisations uppgift, skulle han då ha rest till Aten – eller till Korinth för den delen? Han reste förvisso inte dit för att han blev inbjuden! Med det synsättet skulle han bara ha talat om Kristus om han förväntades svara på en viss fråga. Och det är där många kristna befinner sig idag.

Det är anmärkningsvärt att så mycket har gjorts av ämnet "kristen apologetik". Ordet nämns ju bara några gånger i Nya Testamentet, och det ligger dessutom inte mycket mer i det än betydelsen "svara". I mitt exemplar av den nytestamentliga ordlistan Theological Dictionary of the New Testament, som innehåller 2 300 teologiskt betydelsefulla ord i NT, så är "apologia" faktiskt inte ens med. Det nämns inte alls! Och det är för att det inte är ett teologiskt meningsfullt ord. Nya Testamentet nämner heller aldrig att det i den tidiga kyrkan skulle ha vuxit fram någon särskild krets av människor som kallades

”apologeter”.

Nu kan man önska sig att vi hade ett nytt begrepp, med en särskild innebörd som hjälpte oss tänka till lite noggrannare om evangelisation, men det skulle inte göra stor skillnad. Icke desto mindre är ordet ”apologetik” en katastrof. Först och främst uppfattas det ofta, helt felaktigt naturligtvis, som att det är frågan om att be om ursäkt (”apologise”). Som om vi borde be om ursäkt för att vi dristar oss att nämna personen Jesus. För det andra ställer det intellektet mot en förmodat ”mer andlig” inställning till evangelisation – odiskutabel förkunnelse i monologform. För det tredje reducerar ordet kristnas intellektuella engagemang i kulturvärlden till att i bästa fall bara svara sig.

Vilka är då dragen i övertygande evangelisation?

- Förkunnelse är att bara berätta historien om de goda nyheterna
- Monolog är det normala sättet att göra det
- Vittnesbörd handlar om att dela med sig av subjektiva upplevelser
- Evangelisationsmetoder är enkla och lätta att lära sig
- Dialog är bara ett sökande efter gemensam mark
- Det är orimligt att argumentera om sanning
- Att försöka övertyga är bara ett världsligt maktspel
- Apologetik är en rent defensiv strategi för intellektuella personer som redan har ett intresse av tron, men som har vissa särskilda problem att reda ut

Apologetik ses bara som ett försvar som behövs då och då, efter en enkel och odiskutabel evangelisation. Kan vi istället återgå till att utforma vår evangelisation idag efter det exempel som apostlarna har gett oss i Nya Testamentet? De fall då de övertygade människor om att det de sade verkligen var sant? Jag hoppas verkligen det, för behovet är akut och möjligheterna är oändliga.

Peter May är pensionerad läkare från Southampton, Storbritannien. Han är författare till *Dialogue in Evangelism* (Grove Books, 1990) och har också skrivit *Christian Medical Fellowships, CMF*, (det brittiska förbundet för kristna medicinare) träningshandbok för dialoginriktad evangelisation, *Confident Christianity*. Båda dessa finns på CMF hemsida. Han har suttit i den engelska kyrkans generalsynod (1985–2010) och varit ordförande i styrelsen för den brittiska kristna studentorganisationen UCCF (2003–2010). Han är utbildare av lekmanneevangelister och apologeter på vid European Leadership Forum.

Svensk översättning: Carl-Henrik Hammarlund.

Noter

- Har tillskrivits Spurgeon vid bibelsällskapet British and Foreign Bible Societys årsmöte 1875.
- Leonard Swidler, *Death or Dialogue – from the Age of Monologue to the Age of Dialogue*. SCM Press 1990, s 106.
- Paul Knitter, *ibid*, s 32.
- The Measure of Mission*. C of E Board of Mission & Unity 1986, s 41.

SEA Papers är Svenska Evangeliska Alliansens (SEA) månatliga artikelserie inom evangelikal teologi och etik. SEA är ett nätverk av kristna tvärs över samfundsgränserna. Vår vision är:

- att bygga ett nationellt nätverk av evangelikala kristna i Sverige, som tillsammans och i sina olika sammanhang utvecklar och bidrar med evangelikal teologi och tillämpar den i församlingsarbetet, i den teologiska debatten och i samhällsdebatten
- att vara en konstruktiv kraft som i öppenhet, dialog och debatt driver ett evangelikalt perspektiv
- att förmedla impulser från och kontakter med den växande världsvida evangelikala gemenskapen

SEA:s teologiska bas utgörs av Lausannedeklarationen.